

CLAIRE LOMBARDO

TO NAJLEPŠIE V ŽIVOTE

ŠTYRI NEDOKONALÉ OSUDY
A JEDNO DÁVNO
POCHOVANÉ TAJOMSTVO

IKAR

CLAIRE LOMBARDO

TO
NAJLEPŠIE
V ŽIVOTE

Preložila Tamara Chovanová

IKAR

Claire Lombardo
To nejlepší v životě
Preložila Tamara Chovanová

IKAR

Claire Lombardo

THE MOST FUN WE EVER HAD

Copyright © 2019 by Claire Lombardo

Translation © 2021 by Tamara Chovanová

Jacket design © 2021 by Barbara Baloghová

Slovak edition © 2021 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-7737-3

*Sally a Tonymu Lombardovcom,
mame a otcovi*

Potomstvo

15. apríl 2000

pred šestnástimi rokmi

Iní ľudia ju zadúšali. Možno zvláštno vzhľadom na to, že z vlastného rozhodnutia váhavo pridala do vesmíru štyri bytosti, ale bol to fakt – Marilyn lutovala nevhodnú prítomnosť tiel, ktoré nemala pod kontrolou, nechápala ich; tiel, ktoré nemala v obľube. A lutovala ju aj teraz, zo svojho chráneného miesta pod ginkom, kde sa skrývala pred hosťami. Vždy vedela dobre zabávať, ale vyčerpávalo ju to, veď celé desaťročia zabávala otcových bohatých klientov, manželových kolegov bez zmyslu pre humor, temperamentných priateľov svojich detí; krátkodobých susedov a večne sa meniacich zákazníkov. A predsa dnes bolo na jej zadnom dvore vyše sto takmer neznámych ľudí v spoločenskom odeve a stále sa hýbali; opití gratulanti prišli osláviť zväzok jej najstaršej dcéry Wendy a dnes večer ich mala na starosti, pritom mala toho toľko na tanieri – nie doslova, lebo nemienila ochutnať jedlo čerstvo privezené z farmy a rozložené na troch mimoriadne dlhých kartárskych stolíkoch, ale jednoducho – štyri dievčatá, za ktorých prítomnosť bola biologicky aj spoločensky zodpovedná a ktoré zdobili trávnik v letných pastelových šatách, vynímali sa tam ako pestrofarebné bodky. Plody jej tela viac ráz oplodneného jej milým manželom – kde je? Teraz ho nikde nevidela. Vrhla sa do materstva neúmyselne a priviedla na svet dcéry s rozličným odtieňom vlasov a s rozličným stupňom vnútorného nepokoja. Ona, Marilyn Sorensonová, rodená Connollyová – odolný produkt peňazí a tragédie s pochybným sociálnym a emocionálnym írskokatolíckym rodokmeňom, fungovala naplno. Mala obdivuhodne prirodzenú hrivu špinavých blond vlasov, vedela konverzovať o literárnej kritike, ako aj o životoch svojich detí. Oblečená

bola v priliehavých zelených šatách, ktoré odhaľovali vyšportované lýtka a pehavé plecia. Ľudia o nej dramaticky hovorili ako o *matke nevesty* a usilovala sa, aby tomu opisu zodpovedala, predstierala, že nie je výlučne sústredená na blaho svojich detí, z ktorých v ten večer blaženosť nekričala.

Normálnosť možno obišla jednu generáciu ako plešivosť. Violet, jej druhorodená, očarujúca brunetka zahalená v šifóne, od raňajok netypicky razila alkoholom. Vždy si robila obavy o Wendy, no dnes nebola pod takým tlakom, zrejme vďaka tomu, že sa práve vydala za muža, ktorý mal bankové účty na Kajmanských ostrovoch, alebo aj vďaka tomu, že ten muž bol jej „životnou láskou“, ako opakovane vyhlasovala. Medzi Grace a Lizou bol deväťročný rozdiel a obe boli neprispôsobivé, Grace bola hanblivá nedorastená druháčka, Liza práve končila druhý ročník na strednej škole a zostala bez priateľiek. Ako môžete nechať rásť živé bytosti vo svojom tele, splodiť ich z vlastného zachovaného materiálu a zrazu ich nespoznávate?

Normálnosť však na prvý pohľad nebolo vidieť.

Gracie ju našla pod stromom. Jej najmladšia mala takmer sedem rokov, čo bol neznesiteľný vek, ešte chvíľu potrvá, kým odíde z domu. Stále bola natoľko detinská, že sa uprostred minulej noci pokúsila vkĺznuť k nim do postele, čo by nebolo až také zlé, keby rodičia boli v tej chvíli oblečení. Úzkosť Marilyn vždy magneticky priťahovala k živočíšnej úteche manžela.

„Srdiečko, čo keby si pohľadala...“ Zaváhala. Jediné deti na svadbe boli batolatá a nechcela povzbudzovať Gracinu už aj tak dosť nespoločenskú lásku k psom hlúpym návrhom, aby sa hrala s Goethem, ale túžila mať chvíľu pre seba, aspoň pár sekúnd, aby mohla dýchať chladnúcim podvečerným vzduchom. „Choď za ockom, srdiečko.“

„Ale ja neviem, kde je,“ postťažovala sa Grace a natáhovala samohlásky ako malá.

„Hľadaj lepšie.“ Sklonila sa a pobožkala dcéru na vlasy. „Potrebujem chvíľku pre seba, hlupáčik.“

Grace odišla. Už to skúšala s Wendy. Hojdala sa na hojdačke na verande s Lizou, kým jej sestru nezaujal chlapec, ktorý si k svadobnému obleku obul tenisky; už presvedčila Violet, aby jej dala od-

chlipnúť šampanského zo štíhleho vysokého pohára. Už nemala za kým zájsť.

Bolo zvláštne, že tento víkend trávi s rodičmi spolu s inými ľuďmi, že má sestry doma na Fair Oaks. Otec ju niekedy volal „jediné dieťa na svete, ktoré má tri sestry“. Nepozdávalo sa jej, že sestry sa vrátili na jej územie. Upokojovala sa ako vždy pri Goethem, schúlila sa s ním pod kríčky s fialovými kvetmi a prechádzala mu dlaňou po zježenej srsti, na zadku akoby mal trvalú.

Liza mala zlý pocit z toho, že jej mladšia sestra hľadá útechu pri psovi, zatiaľ čo ona nachádzala útechu v ústach neznámeho muža, ale z družbu razila whisky a rukola a šmátral jej prstami na vnútornej strane stehien, iba odvrátila hlavu a usúdila, že Grace sa o seba postará, nemala by sa také čosi naučiť priskoro.

„Porozprávaj mi o sebe,“ navrhol družba a hánkami prechádzal po čipkových tangáčoch, ktoré si obliekla presne na takúto príležitosť.

„Čo chceš vedieť?“ spýtala sa. Vyznelo to tak trochu nepriateľsky. Flirtovanie jej akosi nešlo.

„Ste štyri?“ spýtal sa. „Aké to je?“

„Veľké hormonálne peklo. Maratón nestability a prípravkov na vlasy.“

Zmätene sa usmial, vtedy sa k nemu odvážne naklonila a pobozkala ho.

Violet ešte nikdy nebola taká opitá, sedela sama zvalená pri stolíku, od ktorého zrejme odohnala iných hostí. Predošlý večer sa jej vynáral v občasných perlivých výbuchoch: bar, kedysi bowlingová dráha; jej modrooký spoločník s ostrými laktami a s atletickým stiskom stehien, zadné sedadlá v kombi jeho matky; vydávala akési zvuky – spočiatku nevedela, že vychádzajú z jej hrdla, stony pornohviezdy. Orgazmus prežíval prvý – keď sa neskôr presunuli na predné sedadlo, cítila, ako z neho vychádza semeno – potom sa zručne venoval tomu, aby priviedol k orgazmu aj ju, prvý raz v živote. A ako ho požiadala, aby ju vysadil z auta blok od rodičovského domu, keby Wendy bola náhodou ešte hore.

Pozorovala Wendy v šatách od Gucciho s hlbokým výstrihom na jej svadbe na zadnom dvore – vydala sa za zámožného akademika a novomanžel sa s ňou teraz točil dookola za tónov skladby *You Can't Hurry Love*. Sestra ju prvý raz prekonala, bola úspešnejšia ako ona. Bezstarostná a krásna, krútila sa do kruhu, kým Violet bola taká opitá, až jej to bolo nepríjemné, a napchávala sa *focacciou*, mastné ruky si utierala odspodku do sukne. Ale cítila, že sa trochu usmieva na Wendy, tá si nevšímala, že na saténovej vlečke má zelené fľaky od trávy. Predstavovala si, ako podíde k sestre a pošepká jej do ucha: *Zomrela by si, keby si vedela, kde som bola včera večer.*

Wendy sa dívala, ako sa Miles na ňu ospravedlňujúco usmieva ponad plece a ťahá ho chlapček, príbuzný z jeho rodiny, ktorý niesol ich prstene a teraz si vyžiadal jeho spoločnosť pri stole s tortou.

„Tuším sa niekto zaúča do rodičovských povinností,“ poznamenal ktosi a chytil ju za lakeť. Bola to svadobčanka z Milesovej strany, možno realitná agentka, silikónová žena s výzorom škriatka. Ľudia, ktorí boli momentálne na trávniku, mali kolektívne väčšiu cenu ako hrubý domáci produkt stredne veľkej krajiny. „Dobre, že ste taká mladá. Máte dosť času rozvinúť rodokmeň.“

Z viacerých dôvodov sa jej to zdalo hlúpe, preto odvetila rovnako hrubo: „Kto hovorí, že chcem rozdeliť svoje akcie medzi kopy detí?“

Žena sa zatvárala zdesene, ale Wendy a Miles si vychutnávali takéto žartovanie, dovolili si takto žartovať, lebo ani jedného z nich netrápilo, či si ľudia myslia, že Wendy je zlatokopka; dôležité bolo, čo vedeli oni a čo bola pravda, a to, že v živote nikdy nemilovala nikoho tak ako Milesa Eisenberga a on jej lásku opätovoľ, a to bolo čosi ako kozmický zázrak. Teraz je z nej *Eisenbergová* a patrí medzi tridsať najbohatších rodín v Chicagu. Môže si užiť, s kým len chce.

„Plánujem všetkých prežiť a celé dni si vychutnávať nechutne veľkú hojnosť všetkého,“ vyhlásila. Vstala a šla napraviť manželovi kravatu.

David si všimol, že stromy v ten deň akoby sa rozrastali, nezvyčajne veľké listy vrhali roztancované tiene na trávnik, ktorý sa

usilovali udržať upravený a chrániť ho pred psom, preto David aj Marilyn vstali zavčasu ráno, natiahli si na pyžamy pršiplášte a šli s ním na prechádzku, dnes nestačilo, že by otvorili zadné dvere ako inokedy. Díval sa, ako sa prenajaté stoly a stoličky zabárajú do ich nepoškvrneného trávnik, ich nohy nechávajú diery v tráve, ktorú hnojili drahým hnojivom. Pri tom pohľade mu skrúcalo žalúdok. Goethe teraz pobehoval po dvore ako práve vypustený väzeň, premával sa po zelenom pozemku sebaisto ako záhradník. David sa nadýchol vlhkého vzduchu – schyluje sa k dažďu? Hostia možno odídu skôr – a žasol nad množstvom ľudí, ktorí sa nahromadili za celý život, nad množstvom neznámych tvárí na svojom dvore.

Myslel na Wendy, keď bola maličká – vtedy ešte žili v Iowe – prikradla sa na verandu, kde sa on s Marilyn hojdali na vratkej hojdačke, vtesnala sa medzi nich a mrmlala v polospánku: *Vy ste moji kamaráti*. Takmer ho dostalo, keď tam tak stál a cítil sa mimo, tak ako pred štvrtstoročím, prv než sa vzali, keď v jeden chladný decembrový večer Marilyn ležala pod ginkom a pritískala sa k jeho hrudi. Prebehol pohľadom ľudí a pred očami sa mu rozmazali svetlé jarné farby, kým našiel svoju manželku, drobnú škvrnku zelenej farby – skrývala sa presne pod tým ginkom. Prekíazol popri plote, a keď k nej prišiel, prosebne natiahol ruku k jej chrbtu. Inštinktívne sa poddala jeho dotyku.

„Poď so mnou,“ volal ju a viedol ju okolo stromu do tieňa, tam si ju privinul a zaboril si tvár do jej vlasov.

„Miláčik,“ vzdychla ustarostene. „Čo sa stalo?“

Pritisol si tvár do priehlbiny na jej krku a vdýchol jej slabú vôňu orgovánu a voňavky Irish Spring. „Chýbala si mi,“ zašepkal jej do kľúčnej kosti.

„Ach, láska moja.“ Zovrela ho silnejšie a naklonila mu bradu dozadu, aby jej videl do očí. Pobožkal ju na ústa, potom na lícnu kosť, na čelo, pod sánku, kde cítil jej pulz, potom znova na ústa. Usmievala sa, pery mala červené ako čerešne a opätovala mu bozky, pohľad sa jej zastrel. Toto bude vždy znamenať najviac – hrejivé teplo jeho manželky, horúčava ich vzájomnosti; dve telá, ktoré nachádzali útechu iba jediným spôsobom, aký poznali, jazykom perí, rúk na jej chrbte opretom o strom, tichu, ktoré nastalo, keď sa ich telá

spojili, kým sa odtiahla, usmiala sa naňho a povedala: „Len nech nás nevidia dievčatá,“ potom sa znova pritisla k nemu.

Samozrejme, že ich videli. Všetky štyri dievčatá pozorovali svojich rodičov z rozličného miesta na trávniku, každé si všimlo, že zmizli z hostiny, upozornil ich na to pozostatok puta z detstva, keď hľadali útechu, ktorá vychádzala z vedomia, z blízkosti ľudí, ktorí ich stvorili a ktorí sa budú vždy cítiť s nimi späť, nech sa deje čokoľvek; každá z ich štyroch dcér sa prestala venovať tomu, čomu sa práve venovala, a pozorovala ich, žiarivý nepochopiteľný obraz ich rodičov, dvoch ľudí, ktorí vyžarovali viac lásky, než by vesmír mohol umožniť.

PRVÁ ČASŤ

Jar

Kapitola jeden

Violet sa zvyčajne vyhýbala Wendy. Hoci istý čas tvorili nerozlučnú dvojicu, teraz sa nezdalo, že by boli v kontakte, a Violet predpokládala, že sestriho nedávne pozvanie na obed znamená buď nejakú prosbu o láskavosť, alebo súvisí so životnou krízou, ktorú s ňou chce Wendy obšírne prebrať bez ohľadu na skutočnosť, že niektorí ľudia majú rušný život, čo im bráni zúčastňovať sa na frivolných obedoch počas pracovného týždňa vo West Loope.

Tá reštaurácia bola vychytená a dosť nevhodne situovaná a musela využiť službu parkovača, hoci bola streda, dve hodiny popoludní. O pol štvrtej musí vyzdvihnúť Wyatta zo škôlky. Plánovala sa vyhovoriť a uhladene to predostrieť sestre: *Sú na mňa odkázané dve deti, musím ich dopraviť domov*. Samozrejme, bolo to od nej nepekné; samozrejme, že Wendy nachádza útechu v dramatizovaní, v popíjaní cez deň, pre všetko, čo nedosiahla, lebo nedokončila vysokú školu, a to kvôli Milesovi, pretože pokiaľ ide o traumy, vždy vyhrá.

Violet si stisla koreň nosa, pokúšala sa potlačiť bolesť hlavy. Dobré by padol pohár vína. Wendy už bezpochyby objednala fľašu a jej sestra – hoci mala iné nedostatky –, keď išlo o víno, mala vkus, vycibrenú chuť na taníny a kyslosť. Topánky bez podpätok ju tlačili na päťkách. Vždy cítila nutkanie pôsobiť na Wendy honosne; hoci väčšinou rozvážala deti v drahom športovom oblečení, dnes si obliekla elegantnú hodvábnu blúzku s motýľmi rukávmi a priliehavé džínsy, ktoré jej sadli lepšie pred Eliho narodením.

Skúšala si spomenúť, kedy naposledy videla sestru, zrejme to bolo na druhý Deň vďakvyzdania, čo bolo každoročné, na porazení strelené stretnutie v rodičovskom dome pred vyše štyrmi me-

siacmi, a zdalo sa jej to dosť čudné, veď ona a Wendy bývajú od seba len dvadsať minút cesty; veď takmer desať rokov bývali v spoločnej izbe; veď Violet sa v najtemnejšom období svojho života nasťahovala k Wendy a Milesovi; veď boli ako dvojčatá, bol medzi nimi rozdiel iba jeden rok.

„Madam? Môžem vám nejako pomôcť?“ ozval sa zriadenec na parkovisku.

„Len sa pokúšam zorientovať,“ odvetila a mladý muž sa usmial.

„Ak potrebujete volať tiesňovú linku, stačí zamávať a pribehnem, poviem, že vám niekto ukradol auto.“ Flirtuje s ňou? Bol to jej záchranca.

„Budem na to pamätať.“ Vybrala z peňaženky ďalšiu desiatku a vtisla mu ju do ruky. Akosi sa z nej stala žena, ktorá všetko zdôrazní peňažnou transakciou. Bez mihnutia oka vzal bankovku. „Držte mi palce,“ vzdychla a on žmurkol – žmurkol! Na ňu! – a predstavovala si, že keď kráčala do reštaurácie, sledoval jej zadok. Dúfala, že ju neposudzuje veľmi kriticky. Hosteska ju zaviedla na patio vzhľadom a zrazu ľutovala, že si nevezala sveter, potom tú myšlienku zavrholo ako tragicky materskú. Wendy sedela pri stole v odľahlom rohu, určite preto, aby mohla fajčiť a brala ohľad na iných hostí, hoci tam iní hostia neboli, lebo bol začiatok chicagskej jari a ani nie pätnásť stupňov.

Najprv zazrela len temeno hlavy. Zrejme muža – a mladého –, pokiaľ Wendy nebola vo fáze skúmania a nedala sa na hodinách jogy dokopy s nejakým jogínom so zmeneným pohlavím. Zvláštno sa jej to dotklo. Samozrejme, Wendy ju nemohla pozvať na obed, na ktorom budú len ony dve; mohla vedieť, že sa bude predvádzať – pozri, čo som dosiahla –, čo ju má utvrdiť v tom, aký vedie Violet nudný život, ako sa dostala do ťažkostí v tomto spôsobe života, zatiaľ čo Wendy sa venuje tantrickej vinyase s bezpohlavnou ženou.

Ale nie.

Neskôr v aute cestou domov, keď dala tretí raz tringelt zriadenecovi na parkovisku, cítila, ako sa jej dvíha hrud', čosi sa kryštalizuje. Niežeby ho spoznala. To nebolo správne slovo. A nebolo to nič poetické, nijaké blesky v sluchách, nijaký ťad v žilách. V skutočnosti ho ledva zazrela, lebo iba trochu obrátil hlavu na stoličke, takže nemala v zornom poli nič viac, len jeho ľavé ucho a líniu nosa. Ale

zrejme to na molekulárnej úrovni stačilo, hoci to nebolo biologické poznanie, ako keď sa narodili Wyatt a Eli, ale svojím spôsobom to bolo významné, pri tom prenikavom zovretí maternice sa takmer prehla v páse. Niežeby toho chlapca spoznala, skôr ho vstrebala. A keď utiekla z reštaurácie od sestry a osoby, ktorú pred pätnástimi rokmi priviedla na svet – od chlapca, ktorý mal teraz tmavé vlasy a pôvabne mu padali do očí –, predstavovala si, čo mala povedať Wendy. Silné slová ako vo filme – *ako sa opovažuješ robiť mi takéto čosi, pre mňa si mŕtvy, ty posratý psychopat; ako sa opovažuješ, ako sa opovažuješ, ako sa opovažuješ?* Všetky tieto dôvody boli pre ňu ospravedlnením, prv než zazrela jeho tvár.

Predtým ako sa Wendy vybrala na dobročinný večierok Luriovcov, vyšla na terasu, aby si zafajčila s Milesom. Vyšla zadnými dverami s fľašou vodky Grey Goose v ruke, sukňa sa jej vyhrnula nad kolená, lebo si neuvážene dala krátke čierne šaty, v ústach cigareta, na stole druhá.

„Dnes to dopadlo, ako sa dalo čakať. Violet to zabalila, prv než som ich stihla predstaviť.“ Zapálila si cigaretu a vzdychla. „Potrebujem tvoje rozhrešenie. Keď som to urobila, nevedela som, čo robím. Ale je to milý chlapec, páčil by sa ti.“

Miles neodpovedal.

„Mám na sebe nemožné šaty. Tvojej mame by sa páčili.“ Zaklonila hlavu. „Včera som zašla za otcom. Ten dôchodok je preňho pohroma. Vraj rozmýšľa, že bude pozorovať vtáky. Chápeš to? Nedokážem si ho predstaviť, že by tak dlho vydržal bez pohybu.“

Robila to od jeho smrti. Rozprávala sa s ním – s jeho éterickou bytosťou, ktorú niekedy cítila, ale zväčša nie. Dnes to bolo ako zvyčajne, a tak sa len oprela na stoličke a fajčila.

„Dnes to bude totálna sračka,“ dodala po minúte. „Supy sú pravdepodobne porazené na hlavu. Dúfajme, že nikomu neublížia. Ja osobne nič nesľubujem.“ Pozrela hore, akoby hľadala nejaké kozmické znamenie, že ju počúva. Nebolo nič vidieť, obloha zosivela, zatiahla sa, hviezdy ešte nesvietili. A tak len zdvihla cigaretu smerom, kde podľa jej odhadu mohol byť, a vydýchla kúdol dymu. „Dúfam, že si na mňa hrdý, človeče,“ ozvala sa po minúte. „Lebo fakt sa usilu-

jem udržať to tu, chápeš?“ Akosi prežila bez neho dva roky. Zapálila si druhú cigaretu. „Najradšej by som ti pobožkala vnútornú stranu lakťa,“ zašepkala takmer nečujne, lebo susedia mali niekedy otvorené okná. „Ale možno dnes večer stretnem gréckeho dediča lodiarскеj firmy a dovolím mu, aby ma trochu očaril. Nie veľmi, sľubujem. Len si s ním šuchnem, miláčik. Páni, ako mi len chýbaš.“

Ešte si pár ráz potiahla, v duchu mu hovorila o všetkom, čo v ten deň robila, a vtedy jej už zostávalo iba jedno šluknutie, tak sa nadýchla čo najhlbšie a znova a znova vydýchla *ľúbim ťa*, kým jej stačil dych.

O pár hodín mal ruku na jej prsníku muž v smokingu. Tresla mu kolenom do rozkroku, tak sa zatackal, až vrazil do stola a prevrhol kvetinový aranžmán. Tuším to boli kaly.

„Opatrne,“ povedala.

„Moja vina,“ odvetil. Teraz videla, že je to skôr chlapec než muž. Predstavil sa jej ako Carson. Zasmiala sa, ale keď sa zatváril do tknuto, pripísala to nervozite a ťahala ho po chodbe okolo šál.

Spotená dlaň toho muža-chlapca, ktorú jej priložil na bradavku, nebola príjemná. Pobožkal ju na krk a ona mu trochu silnejšie prešla nohou po lone. Mohol mať menej ako dvadsaťpäť rokov. Pôsobil dosť sebaisto.

„Nezachytil som tvoje meno,“ pošepkal. Wendy mierne stuhla, myslela na Jonaha, ktorý v to popoludnie sedel pri stole oproti nej, tváril sa nevinne a zmätene, keď obaja zistili, že Violet utiekla. Čo ak je tento chlapec ešte pod zákonom?

„Koľko máš rokov?“ spýtala sa a on sa odtiahol a uškrnul.

„Dvadsaťdva.“

Prikývla a vkĺzla mu rukou za pás nohavíc. Len je nafúkaný. Možno dedič niekoho, kto vynašiel čosi, čo už vynašiel niekto pred ním. Alebo možno syn riaditeľa nahrávacej spoločnosti alebo korešpondent Foxu s umelým opálením. Chlapec, ktorý bude žiť rozporuplný život a dúfajme, že nikoho nezabije autom a neprejde mu to. Nebozkával zle.

„Koľko máš rokov?“ spýtal sa.

„Sedemdesiatosem,“ odvetila nevzrušene.

„Si smiešna,“ vyhlásil.

To ju zrazu podráždilo. „Čo robí tvoj otec?“ Vytiahla mu ruku z boxeriek.

„Čože?“

„Tvoj otec. Aké má zamestnanie? Prečo si sem dnes prišiel?“

„Prečo si myslíš, že som tu s...“ Zarazil sa, prevrátil oči. „Je inžinier. Venuje sa vývoju medického softvéru. Robotike.“

„Aha!“ Zajtra sa pozrie na zoznam hostí, aby zistila, či slušne prispeli. Niekedy sa chlapi, ktorí nie sú v strede záujmu, usilujú vybabrať s tým a len si kúpia vstupenky.

„Ako sa voláš?“ spýtal sa tentoraz menej priateľsky.

Vzdychla si. „Wendy.“

„Ako v *Petrovi Panovi*,“ poznamenal Carson bystro a tentoraz ona prevrátila oči.

„Nikdy mi nevysvetlili, prečo mi dali to meno.“

Mama a otec jej dali prezývku Wednesday, čiže streda, a keď sa na to pred pár rokmi pýtala mamy, jej odpoveď ju nepotešila.

„To nebolo pekné,“ vyhlásila. „Ako Wednesday Addamsová? Bola som košť a koža, mami. Fakt sa vám to zdalo vtipné?“

„Srdiečko, narodila si sa v stredu. Pár minút po polnoci. Netušila som, aký je deň, a tvoj otec... To preto.“

Taká bola teda história jej mena. *Pokazili ste mi predstavu časopriestoru. Prvá nehoda s antikoncepciou.*

Potiahla Carsona za rukáv. „Tak pod. Ideme von,“ navrhla.

„Wendy, počkaj,“ vzdychol. „Akože tá Wendy?“

Obrátila sa a videla, čo vedela, že tam nájde – plagát oznamujúci dobročinný večierok s fotkou dieťatka chorého na rakovinu a s textom drobným písmom naspodku *Večierok usporiada Wendy Eisenbergová zo spoločnosti chicagskych filantropiek*. Robotický inžinier by bol exponenciálne menej naklonený prispieť, keby zistil, že organizátorka v strednom veku sa oblizuje s jeho dvadsaťdvaročným synom so snobským menom. Dostalo ju, keď zbadala tú slučku písmena *g*. Ešte vždy ju trápilo, keď videla svoje meno osamotene. Odstúpila od svojho zverenca v smokingu šitom na mieru a pokúsila sa o úsmev.

„Vyzerám ako hostiteľka tejto udalosti?“ spýtala sa.

„Tak ako sa voláš priezviskom?“

„Sorensonová,“ odvetila bez zaváhania.

„Tak teda... môžem ti poslať esemesku?“ spýtal sa a usmiala sa.

„Budem rada,“ odvetila zlovestne. „Ale mala by som ísť.“

„Myslel som, že ideme von.“

„Žiaľ, nemám čas. Som stará. Musím ísť. Čaká ma koč. Tekvica. Stav pohotovosti.“

„Tak dobre. Bolo to... ehm... milé.“

Ach, bol rozkošný. Jej odmena za to, že zbytočne neriskovala.

„Niečo ti poradím,“ nervózne si vytiahla ľavú nohu z topánky.

„Keď sa ti nabudúce bude zdať žena smiešna, nehovor jej to.“

„A čo jej mám namiesto toho povedať?“ Keď videla, ako sa mu na dokonalej tvári zračí zmätok, zovrela jej žalúdok a neubránila sa úsmevu.

„Zasmej sa,“ odvetila, a prv než si uvedomila, čo robí, odhrnula mu husté vlasy z čela. „Keď nabudúce stretneš zábavnú ženu, smej sa na jej vtípoch, dobre, Conrad?“

„Carson.“

„Carson. Veľa šťastia, drobec.“

Miestnosť sa jej zakrútila pred očami. Ten chlapec jej zrazu pripomenul rodičov, ako sa otec teatrálne nakláňal k mame na Wendinej svadbe, a keď počul Otisa Readinga spievať „niečo vyhráš, niečo prehráš“, vyhlásil: „To je naša pieseň, drobec.“ Akoby každá pieseň patrila jej rodičom, všetko, čo sa nahralo za posledných šesťdesiat rokov, malo niečo spoločné s Davidom a Marilyn, s tými nevysvetliteľnými ľuďmi, z ktorých pochádzala. Keď stretla Milesa, myslela si, že konečne našla niekoho, ako kedysi našla jej mama.

Zrazu jej do očí vhrkli slzy, to zvieranie v hrudi už poznala. Nemala by odísť tak skoro, ale vedela, že keby zostala dlhšie, išlo by to dolu kopcom. Plášť nechala v šatni a vyšla na ulicu.

Niektorí ľudia hovorili, že po roku sa všetko vráti do starých kolají, iní tvrdili, že po roku je to čoraz horšie. Predpokladala, že patrí do druhého tábora, lebo Miles bol mŕtvy od roku 2014, ale ona ešte vždy neupratala jeho nočný stolík; ešte vždy v potravinách kupovala veci, ktoré mal rád a ona ich rada nemala; ešte vždy fungovala presne ako predtým, ako členka dvojice, ako osoba, ktorá závisí od aktívnej účasti inej osoby. Od toho sa nedá odvyknúť. Skúšala to. Prestáhovala sa do domu v River North, ale zariadila ho ako ich